

Urheilijoita ei tehdä työryhmissä

Viikon suurimpia kotimaisia urheilu-uutisia oli ”remonttiryhmän” nimittäminen kehittämään kansallista huippu-urheilua. Menestynyt mäkivalmentaja Mika Kojonkoski, keihään olympiavoittaja Tapio Korjus, ampumaurheilun valmennusjohtaja Leena Paavolainen ja jääkiekkovalmentajana meriittinsä hankkinut Erka Westerlund antavat vakuuttavat kasvot asiantuntijaorganisaatiolle.

Mielenkiintoisimpia kommentteja projektiryhmän tiimoilta saatiin Kojonkoskelta. Neljässä maassa asunut Kojonkoski peräänkuulutti valmennuskulttuuriimme avoimuutta, mikä on perinteisesti suomalaisille varsin vierasta. Toivottavasti tällä saralla saavutetaan tuloksia, mikä olisi laajemmassa mittakaavassa jo melkoinen mullistus. Kateushan on ollut Suomessa myös urheilussa kiimaakin voimakkaampi luonnonvoima.

En haluaisi olla kyyninen, mutta ehkä suomalaisessa huippu-urheilussa kannattaisi keskittyä pääasiassa johonkin aivan muuhun kuin projektiryhmien rakenteluun. En usko, että jokin työryhmä onnistuu pelastamaan suomalaiset jatkossa vaikkapa Vancouverin kaltaisilta pettymyksiltä. Tuskinpa esimerkiksi hiihtäjien kunnonajoitusta pystytään säätämään muuten kuin urheilijoiden itsensä toimesta.

Tärkeimpänä lähtökohtana huippu-urheilun kehittämiseksi tulisi olla uusien rahoitusmuotojen etsiminen niihin lajeihin, joissa raha ei perinteisesti liiku suurten lajien malliin. Näitä lajeja ovat esimerkiksi ampumaurheilu ja soutu, joista Suomi otti kolme neljästä Pekingin olympiakisojen mitalistaan. Olennaista olisi rakentaa näiden pienempien menestyslajien pariin järjestelmää, jossa ammattimainen omistautuminen urheilemiselle olisi mahdollista. Resurssien puute on tosin myös ns. suurempien lajien riesana, mikäli on vähänkään uskomisen esimerkiksi Janne Väätäisen puheita.

En ole varmaan ainoa, joka suhtautuu kaikenlaisiin huippu-urheilua kehittäviin työryhmiin epäilevästi. Byrokratialla on tapana tuottaa pääasiassa kallista paperia, kun kysymys pitäisi olla pohjimmiltaan tekemisen ilosta sekä urheilijoiden ja heidän valmentajiensa kunnianhimosta. Yleensä ottaen on niin, että jos urheilija tosissaan haluaa huipulle, hän etsii siihen tavalla tai toisella keinot ja tarvittavan tietotaidon. Malliesimerkkejä ovat Kalle Palander, Jani Sievinen tai Tommi Evilä, jotka ovat oman onnensa seppiä parhaasta päästä.

En ole tavannut vielä yhtään kansainvälisen huipputason urheilijaa, joka olisi syntynyt jonkun työryhmän mietintöjen tuloksena. Vai muistanko väärin? Näkihän niitä tosiaan joskus nuoruudessa televisiossa ja urheilijoiden kotimaa taisi olla CCCP tai DDR. Näissä maissahan riitti projekteja, laboratorioita, mietintöjä ja pitkän tähtäimen suunnitelmia. Jotenkin tuli nostalginen olo, kun STT:n uutisen mukaan remonttiryhmän ideoiden on määrä purra kilpakentillä joskus 2020-luvulla...

Julkaistu Pohjolan Sanomissa 12.6.2010